

kan afgjort ikke slutte noget af et enkelt Aar. Erfaringerne med denne Afgift turde godtgøre med uigendrivelig Sikkerhed, at saadant ikke kan gøres. Naar Afgiften saaledes kan gaa ned fra 1898—99 til 1899—1900 med 19,2 pCt. for i det følgende Aar 1900—01 at stige med 49,2 pCt. og saa atter i 1901—02 at gaa ned med 15,3 pCt., er det uigendriveligt bevis, at denne Afgift er af en i høj Grad springende Natur, saaledes som man ogsaa kan tænke sig det ved at ræsonnere over, hvorledes Beløbet fremkommer. Jeg vil altsaa paa ingen Maade anse det for godt finansielt Latin, selv om det skulde vise sig — der foreligger ikke noget bestemt i Øjeblikket, men vi ville jo mulig kunne faa det opgjort, inden Fællesudvalget slutter sine Forhandlinger —, at Arveafgiften i 1911—12 havde givet 4 Mill. Kr., da at lægge det til Grund som et normalt Tal for Fremtiden.

Saa forbavsedes det ærede Medlem over, at jeg, naar jeg erkendte, at der var sket en Forbedring i Statskassens Stilling paa 3 Mill. Kr., dog kun vilde give Afkald paa et Beløb af 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jeg har i Landstinget udførligt motiveret, hvorfor min Stilling maatte være denne. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde forøget Udgiftssiden meget betydeligt, siden jeg forelagde Finanslovsforslaget her i Oktober. Det er en underlig Udtryksmaade, at jeg har forøget Udgiftssiden. Dette høje Ting har vedtaget et Finanslovsforslag, der viser en Udgift af ca. 1 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere end af Regeringen foreslaaet. Folketinget har ment paa forskellige Punkter ikke at kunne følge Sparekommissionen, og der er opstaaet forskellige nye Udgiftskrav. Der er endvidere fremkommet Lovforslag af betydelig finansiell Virkning for Finansaaret 1912—13, Lovforslag, der ere fremsatte af Regeringen, og hvis Fremkomst ikke for alles Vedkommende kunde beregnes den Gang. Det er meget rigtigt, at Finanslovens Udgiftsside er stegen med dette Beløb, og at der ogsaa er forelagt Lovforslag med større finansiell Rækkevidde, end jeg den Gang kunde forudse, og derfor maatte jeg, hvis jeg nu i dette Øjeblik skulde nævne et Tal, nævne et betydeligt højere end de 6 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., til hvilke jeg den Gang anslog disse Udgifter i Forbindelse med den nye Gældsrente og Nybevillingerne paa Tillægsbevillingsloven. Det er imidlertid ikke mig, der har bevirket dette, det er Udviklingen. Det er imidlertid en Udvikling, som er til at tage og føle paa, det er Kendsgerninger, og dem ere vi nødt

til at tage Hensyn til. Det vilde være ganske akavet, nu da vi ere et halvt Aar længere fremme i Tiden og have saa meget sikrere og bedre Besked om Forholdene end den Gang, vedvarende at regne med Formodninger fra Oktober, nu da vi kunne regne med Visheder, med bestemte Tal fra April.

Det ærede Medlem dvælede længe ved Forholdet mellem Regnskab og Budget og drog mange lyse og forhaabningsfulde Slutninger ud fra en Kendsgerning, fra hvilken der ogsaa før i dette Ting er draget særdeles mange glade Slutninger, denne nemlig, at Regnskabet i Almindelighed viser et lavere Tal paa Udgiftssiden end Budgettet. Dette er nu noget, som skuffer særdeles meget. Jeg har før advaret mod at fæste alt for megen Lid til det skuffende Billede, som fremkommer derved, at der er store uforbrugte Beløb paa de gamle §§ 26 og 27. Jeg skal gøre opmærksom paa, at de Paragraffer, hvorfra jeg har hentet mine Eksempler paa stigende Udgifter, ere de ordinære Udgiftsparagraffer. Alle de 4 Eksempler, jeg nævnedes, og som alene tilsammen løbe op til en Merudgift af 1 Mill. Kr., ere hentede fra disse ordinære Udgiftsparagraffer. Hvis jeg var gaaet til de ekstraordinære Udgifter, kunde jeg have mødt med anderledes Tal. Der er ogsaa Punkter der, hvor der kan blive Spørgsmaal om betydelige Overskridelser. Men jeg holdt mig med Villie til de ordinære Udgiftsparagraffer netop for at paavise, hvor overordentlig stærkt Billedet kan forrykke sig i Løbet af kort Tid. Og tager det ærede Medlem de ordinære Udgiftsparagraffer — altsaa paa den gamle Finanslov §§ 11—25 —, vil han se, at det er saa langt fra, at der er budgetteret for rigeligt, at tværtimod den regnskabsmæssige Udgift overstiger den budgetterede. Paa disse Paragraffer have vi paa Statsregnskabet for 1910—11 en Udgiftsbetaling paa 90,599,000 Kr., men en regnskabsmæssig Udgift paa 91,191,000 Kr. Der hvor det ærede Medlem faar en mindre Udgift i Forhold til Finansloven, er paa de ekstraordinære Paragraffer. Dette er aldeles intet Under. Jeg har for flere Gange gjort opmærksom paa, at man endelig ikke maa lade sig narre deraf. Det var paa en Tid, hvor vi havde store nye Anlæg paa Stabelen; det havde vi i høj Grad i det Finansaar. Der var de store nye Anlæg i Henhold til Forsvarslovene af 1909 og de store nye Anlæg i Henhold til Loven om nye Jern-